

Socialpædagogernes
Landsforbund

Brolæggerstræde 9
1211 København K

Telefon 72 48 60 00
Fax 72 48 60 01
Email: sl@sl.dk

Ref. ASA/lh
Dok.nr. 528728

26. marts 2010

Stop forsøget på stavnsbinding af handicappede

I 1788 blev stavnsbåndet officielt ophævet. Herefter var bonden ikke længere tvunget til at blive boende på det sted, hvor han var født. Nu planlægger regeringen at indføre en moderniseret form for stavnsbånd overfor borgere, der på grund af et handicap har brug for noget ganske særligt i forbindelse med deres bolig. Med lovforslaget hænger man de allersvageste borgere ud som syndere i forbindelse med en økonomisk udvikling i kommunerne. Oven i købet på et udokumenteret grundlag.

I dag er borgerens bopælskommune også handlekommune, mens den tidligere kommune er betalingskommune. Nu mener regeringen og kommunerne, at det skal være den oprindelige bopælskommune, der i fremtiden både skal betale og beslutte i forhold til borgeren. Uanset om borgeren bor i den anden ende af landet, og uanset om personen aldrig flytter tilbage til den oprindelige kommune igen.

Lovforslaget om ændret finansierings- og beslutningskompetence vil komme til at gælde, når en kommune har medvirket til, at borgeren har fået bolig i en anden kommune. I realiteten indebærer det, at en borger med handicap aldrig kan flytte fra sin oprindelige kommune. Det vil altid være den oprindelige kommune, der bestemmer. Hermed er stavnsbåndet genindført overfor en bestemt gruppe borgere i vores samfund.

Hvad er årsagen til, at man vil ændre på de nuværende forhold? Tilsyneladende mener flere bag ved et eller flere skriveborde, at man ikke kan have tillid til kommunerne. Hvis en kommune er handlekommune overfor en borger, men ikke selv skal betale, så rutter den nok med pengene. Denne holdning er for eksempel udtrykt af daværende indenrigs- og socialminister Karen Ellemann i et interview i Politiken den 17. januar 2010, hvor ministeren blandt andet siger, at "Den, der betaler, er også den, der bestiller. For i dag kan der – pludselig, bom – komme en kæmperegning til en kommune, uden at der er styr på, hvad der egentlig er sket med borgerens liv uden for kommunens grænser".

I samme artikel giver både ministeren og den daværende formand for KL Erik Fabrin udtryk for, at målet med forslaget ikke ensidigt er at spare penge. Gad vide, hvad der så driver KL og ministeren, når de igangsætter en så storslået bureaukratisk øvelse.

Grundlaget for at ville ændre på det nuværende system er i øvrigt helt spinkelt. Man ved ikke, hvorfor udgifterne på dette område stiger. Det kan ikke entydigt afgøres, om stigningen skyldes et efterslæb på området, den kommunale prisfastsættelse, ændrede behov hos borgerne eller andet. Alligevel vil man indføre et moderne stavnsbånd. Det er ikke rimeligt, at kommunernes mistillid til hinanden skal gå ud over borgerne med de mest betydelige handicap.

Med lovforslaget bryder man med princippet om, at det er den kommune, der kender borgeren og dennes behov, der skal beslutte, hvilke tilbud, der skal sættes i værk til gavn for borgeren. Man bryder med nærhedsprincippet, som ellers er meget besunget. Det er også et opgør med den individuelle frihed borgere i vores samfund har til at flytte til et andet sted i landet – i hvert tilfælde for de borgere, som lovforslaget omfatter.

Hvis lovforslaget bliver vedtaget, betyder det, at en borger får to forskellige kommuner, der kan træffe beslutninger af stor betydning for ens liv. Den ene kommune – den oprindelige - træffer beslutninger, når det gælder tilbud indenfor servicelovens område. Den anden kommune – bopælskommunen - skal træffe beslutninger vedrørende ydelser indenfor beskæftigelsesområdet, pensionslovgivningen, uddannelsesområdet mv. Enhver kan sige sig selv, hvilken tumult, det kan indebære.

Tænkningen i lovforslaget er uendelig gammeldags. Det kan ikke passe, at man, som borger med handicap og behov for særlig støtte, ikke selv må bestemme, hvor man hører til. For ligegyldigt hvor man bor, så er det den oprindelige kommune, der bestemmer.

Der er desuden næppe nogen tvivl om, at bestemmelserne i lovforslaget er i strid med handicapkonventionens principper om selvbestemmelse, personlig autonomi, individuel frihed, retten til at vælge bolig, retten til at vælge, hvem man vil bo sammen med osv.

Der kunne siges meget mere om lovforslaget, men ovenstående burde være nok til at forhindre, at det bliver vedtaget i Folketinget.

Venlig hilsen

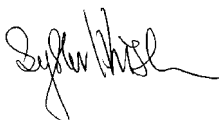
Kirsten Nissen
forbundsformand
Socialpædagogerne

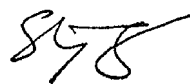
Claus Gahrn
næstformand
HK/Kommunal

Knud Kristensen
formand
SIND

Sytter Kristensen
Formand
LEV

Stig Langvad
formand
DH